

Hoofdstuk 19

Lieve kleinkinderen,

Met mijn beperkt mensenverstand begrijp ik niets van de hele wereldgeschiedenis. Ja, want onze wereldgeschiedenis begon met een broedermoord! Uit jaloezie vermoordde Kaïn zijn broer Abel, staat er in de bijbel.

En door de eeuwen heen zijn er miljoenen en miljoenen onschuldige mensen door oorlogen en natuurrampen om het leven gekomen. Haat en nijd beheersten de levens van heel veel mensen, met alle gevolgen van dien. Probeerde de mensheid zichzelf te vernietigen en doen wij dat vandaag nog steeds?

Plotseling was daar, ruim tweeduizend jaar geleden, Jezus op deze wereld. In plaats van het kwade, leerde Jezus de mensen het goede. Liefde in plaats van haat. Zorg voor je medemens, in plaats van de vernietiging van je naaste. Jezus vertelde over zijn Vader, God in de hemel.

Ik las in het jubileummagazine van Open Doors - 65 jaar - het zinnetje: 'Eén man met God is een meerderheid.'

De stichting Open Doors is opgericht in het jaar 1955 door Anne van der Bijl, die bijbels smokkelde naar landen waar het verboden was (en meestal nog is) om Christen te zijn. De bijbel is in meer dan 15 landen een verboden boek, waar vaak de doodstraf op staat wanneer je dit boek in bezit hebt.

*In zijn eentje is deze meneer Anne van der Bijl in gevaarlijke situaties, vaker dan één keer in de meerderheid geweest. **Ja, samen met zijn God.***

Hoofdstuk 19 - Droom in Bethel - Genesis 28

Nog geen week later was Jacob al ver van huis, op reis naar Paddan-Aram, het land waar de familie van zijn moeder woonde. Op een avond, niet ver van de stad Loez, moest hij buiten in de openlucht slapen. Hij kon nergens in de buurt een slaapplek vinden. Hij vond het niet erg. Dit zou niet de eerste nacht worden dat hij onder de blote hemel sliep. Hij zocht een paar stenen waar hij zijn bed van maakte. Een grote steen diende hem als hoofdkussen. Maar hoe moe hij ook was na al die lange marsen, hij kon maar niet in slaap komen. Niet dat hij bang was. Hij wist dat God hem beschermde nu hij de

donkere nacht door moest brengen in het openveld. Maar hij moest steeds aan thuis denken.

Hij zag zichzelf weer staan in de tent van zijn bijna blinde vader met de mantel van Ezau om zijn schouders, de geitenvellen om zijn polsen en in zijn hals, het gebraden vlees op een plat bord.

Weer hoorde hij zijn oude vader vragen: ‘Ben jij echt waar mijn zoon Ezau?’ en weer hoorde zichzelf zeggen: ‘Ja, vader, ik ben Ezau.’

Nu, zoveel dagen later kwam nog het schaamrood op zijn kaken, wanneer hij hieraan dacht. Maar gelukkig, hij wist dat zijn vader het hem vergeven had en niet meer boos op hem was.

Zijn vader had het hem vergeven en was niet meer boos op hem.

Hij was wel erg geschrokken toen zijn vader hem liet roepen en met de moed in zijn schoenen was hij gegaan. Zou zijn vader hem streng toespreken en hem veel verwijten maken? Hij had het verdiend. Maar in plaats daarvan kreeg hij de opdracht om naar zijn oom Laban te gaan om daar een vrouw te zoeken.

En terwijl hij daar stond te wachten op wat er nog meer zou komen, op ‘harde en bittere woorden’, had zijn vader de handen op zijn hoofd gelegd en weer was de Geest over zijn vader gekomen en opnieuw had zijn vader hem gezegend.

Om eerlijk te zijn was deze tweede zegen zelfs veel mooier dan de eerste. Er werd minder gesproken over een goede oogst op het land, maar meer over *God en Zijn Verbond*. Het belangrijkste wist hij nog goed. Zijn kinderen en kleinkinderen zouden uitgroeien tot een heel groot volk. En God zou hem de Zegen geven, die Hij ook gegeven had aan zijn grootvader Abraham en aan zijn vader Izaäk. Een Zegen was het geweest om nooit weer te vergeten!

Maar het allermooiste was geweest dat hij deze zegen niet gestolen had, maar dat zijn vader hem die gegeven had uit eigen vrije wil.

De oude man zou het nu wel ingezien hebben dat Jacob de Zegen toekwam en dat hij die niet aan zijn zoon Ezau mocht geven. Al was zijn schuld zijn oude bijna blinde vader te bedriegen vele malen erger, ook zijn vader had schuld. En zijn moeder? Aan haar wilde hij liever niet denken, want dan kreeg hij heimwee en dat mocht niet! Hij moest nu verder, de toekomst tegemoet, maar wel met God.

Om die reden was hij ook niet bang, daarbuiten in de donkere nacht. Hij zag de duizenden sterren boven zich en daarboven was God. De God van zijn vader Izaäk en van zijn grootvader Abraham. Hij vond het niet erg dat hij zonder kamelen, zonder ezels en zonder slaven op reis was gegaan. Ezau kon nu zien, dat het niet zijn bedoeling was geweest om het grootste erfdeel van zijn vader in zijn bezit te krijgen. Alleen zijn staf, een houten stok en een kruikje met olie had hij voor onderweg meegenomen. Dat was niet veel voor de zoon van de rijke Izaäk, maar het was genoeg voor iemand die op zijn God vertrouwt en die zo'n Zegen gekregen had....

Die nacht kreeg hij een vreemde droom. Hij stond buiten, onder een hoge sterrenlucht en boven hem ging de hemel open. Daar stond God en naast hem in het vochtige gras stond een ladder. Een ladder die zo lang was dat het boven eind in de hemel bij God uitkwam. Jacob zag in zijn droom engelen van God naar boven en naar beneden lopen.

Jacob droomt.

Maar toen werd alles nog veel mooier. God begon tegen hem te spreken. Geen woorden van straf en oordeel zoals hij de bedrieger verdiend had, maar een heerlijke Zegen hoorde Jacob.

Dit werd dan zijn derde Zegen, maar nu van God zelf. Eerbiedig luisterde Jacob naar Gods eigen woorden: *'Ik ben de Heer, de God van Abraham en van Izaäk. Het land waarop je nu ligt te slapen zal ik aan jou en je nakomelingen geven. Je zult veel nakomelingen krijgen. Zo veel dat niemand ze kan tellen. Je nakomelingen zullen steeds meer land krijgen in het oosten, in het noorden en in het zuiden. En als de volken op aarde elkaar geluk wensen, zullen ze zeggen: 'Ik hoop dat je net zo gelukkig wordt als Abraham en zijn nakomelingen.'* Ik zal bij je zijn. En waar je ook heen gaat, **Ik zal je beschermen**. En ik zal je weer terugbrengen naar dit land. Ik blijf bij je totdat ik gedaan heb wat ik je beloofd heb.'

Toen stopte de Heer met spreken. Jacob voelde zich erg blij. Nog nooit in zijn leven was hij zo blij geweest. Nu wist hij zeker dat God de Heer hem zelf gezegend had. Hij wist voor de volle honderd procent zeker dat alle beloften zouden uitkomen.

Maar toen Jacob de volgende ochtend wakker werd kreeg hij het benauwd. Hij werd hij bang. De zon kwam op. Hij zag in de verte de bergen, een stad en onder zijn voeten het bruin verschroeide gras. Alles leek zo gewoon, maar het was niet gewoon!

Op deze plek was God geweest en had met hem, een gewone sterveling, gepraat. Dit was het huis van God en de poort naar de hemel. Deze plek was heilig. Jacob durfde ook niet direct verder te reizen. Deze plaats moest voor altijd bekend blijven en hier moest hij nu eerst offeren. Deze plek moest ook een naam hebben. Een nieuwe naam. Hij noemde het Beth-El, dat betekent Huis-van-God. Nu had hij er spijt van dat hij van huis niets meegenomen had om te offeren. Alleen een kruikje met olie om zijn voeten te verzorgen had hij bij zich. Die had hij nodig wanneer zijn voeten pijn zouden gaan doen.

Jacob doet een belofte

Jacob pakte de steen waar hij met zijn hoofd op geslapen had en zette die rechtop. Hij goot er een klein beetje olie op terwijl hij met zijn armen naar de hemel gericht een belofte deed. Hij zei: 'Heer, wanneer u mij helpt, mij onderweg beschermt, wanneer u mij eten geeft en ervoor zorgt dat ik kleren heb, en ook, dat ik weer veilig bij mijn familie terugkom, dan zult u voor altijd mijn Heer en mijn God zijn. Op de plek waar ik deze steen rechtop gezet heb zal later een huis voor U zijn. En ik zal een tiende deel van alles wat U mij geeft aan U teruggeven.'

In de hoge hemel hoorde God wat zijn knecht Jacob zei en Hij wist dat hij het meende. God wist dat Jacob niet altijd zo gelovig en goed was. God wist dat hij zijn bijna blinde vader bedrogen had. En ook dat hij van zijn broer Ezau het eerstgeboorterecht gestolen had. God wist dat Jacob net zoals alle mensen veel verkeerde dingen deed, maar toch nam Hij hem in Zijn genade aan en wilde Hij met Jacob een Verbond aangaan.

Jacob moest weer verder, een lange, zware en moeilijke reis. Nu was er geen tijd meer voor mooie dromen. Hij zou geen engelen meer zien en ook geen open hemel. Maar één ding wist hij zeker: God ging met hem mee naar dat vreemde, onbekende land. Moedig zette hij de stap erin. Hij ging naar Haran, de stad van zijn oom Laban.

Er gingen dagen, weken voorbij voordat hij boven de grijze stadsmuren de witte huizen van de stad Haran in het zonlicht zag blinken,.